

Din catedrala iernii

Luca Daniel

Plutea, prin zori, o rază mai veselă ca noaptea,
Cetățile de iarnă se-mpodobeau cu zâne,
Rămasă lângă suflet priveai eternitatea
Cu flori imaculate, din doruri și suspine.

Ne încuiasem glasul cu lacăte de gheață,
Prin ochii tăi ca iarba doar viscole treceau,
Mă luminau luceferi cu lacrima pe față
Și-n drumul meu spre poluri de tine îmi vorbeau.

Credeam că lumea noastră și-ascunde nemurirea,
Iar ultima banchiză cuprinsă-i de uitare,
Eu te-am rugat o clipă să-mi învelești iubirea
Cu florile din șoapta ce îți cereau iertare.

Azi, visele-mi sunt vise, iar răsăritul moare.
Pe brațele-amăgirii am adormit ninsoarea,
Din catedrala iernii dorințele-arzătoare
Pleacă spre țărmuri ninse să-mbrățișeze marea.

Țipau toți pescărușii, văzând în urmă vara,
Dar cine să le spună că-n zborul lor de vis
Strângeau sub aripi lumea, ce-și ascundea comoara
În florile narcisei născute-n paradis?

Când te-ai atins de umbră speram c-ai să desfaci
O dulce amintire, din câmpul cu povești,
De ce-ai lăsat ninsoarea să ningă peste maci,
Știind că-n al meu suflet puteai să viscolești?

Din gara înghețată îmi faci un semn cu mâna,
Peronul de-altădată cu teamă te-a privit,
Știa că este seară, că-mi vei lua lumina
Din cerul meu cu stele pierdute-n infinit.

Dar câți nu mor în lume pe brațele iubirii?
Cu inima-mpăcată te-aștept c-o primăvară,
Pe cerul meu albastru astăzi se-ntorc cocorii
Și-un ghiocel răsună prin vântul de afară.